

[Clausager.]

gisk vil lægge sig i Selen for at skaffe dansk Landbrugseksport de bedst mulige Vilkaar; saa vil den Kreds af Landmænd, som har Krav paa personlig Hjælp derudover ved Sanering, kunne indsnævres saa stærkt, at Opgaven sikkert kan løses paa forsvarlig Maade. Der er først Mening i en saadan Hjælpeaktion, naar det andet er gaaet forud, og af den Grund maa som før sagt Forslagene samles til en Helhed. Jeg vil derfor sige til den højtærede Finansminister: Hvis han vil gaa med til en saadan Omlægning af Skatterne, som her er skitseret i Hovedtræk, og som skulde synes saare paakrævet, hvorved de, der har faaet Lov til at indtjene store Beløb, tager Byrderne paa sig til Fordel for dem, der erhvervsmæssigt en Tid har staaet i bageste Række og derfor er stærkt svækkede økonomisk — hvis han vil gaa med til en saadan Omlægning, har jeg Mandat til at sige, at han fra vort Parti kan vente en fremstrakt Haand. Hvis derimod Regeringen blot vil forøge Skattebyrden ved at udskrive store, nye Skatter hos de velhavende til naadig Uddeling til de mest kriseramte, medens de, der endnu har Modstandskraft nok, fremdeles skal behandles daarligt erhvervsmæssigt set, vil Regeringen vedvarende modsætte sig rimelige Vilkaar for hele Landbrugserhvervet til Skade for det øvrige Samfund og til Opretholdelse af en stor, truende Arbejdsløshed, og vil den stadig vægre sig ved at gøre Ret og Skel til alle Sider, da maa jeg paa mit Partis Vegne bestemt sige til Finansministeren, at han ikke skal regne med Tilslutning fra os.

Korsgaard: I Tilslutning til, hvad der blev sagt af det ærede Medlem Hr. Clausager, vil jeg gerne sige, at Skat for Skattens Skyld er vi ikke Tilhængere af; vi maa naturligvis forudsætte, at der er noget forstandigt at bruge Skatterne til. De her foreslaaede Skatter agter man at bruge til tre Ting. Jeg vil begynde med de to mindre Ting pengemæssigt: Vinterhjælpen, som man mener vil kræve 6 Millioner. Saa vidt jeg ved, er Lovforslaget om Vinterhjælp forkastet i Landstinget, saa de 6 Mill. Kr. kan vi se bort fra. Saa er der 6 Mill. Kr. til Hjælp for Kommunerne. Der vil jeg gerne først udtale min Tilfredshed med, at Finansministeren, om jeg saa maa sige, har faaet læst paa sin Lektie, siden vi i anden Forbindelse drøftede det Spørgsmaal. Finansministeren er nu kommet til det Resultat, at Balancen ikke taaler disse 6 Mill. Kr. Med Hensyn til ikke helt

smaa Ting giver Finansministeren i sin Forelæggelsestale mig Ret i den Bedømmelse, jeg har givet af visse Indtægtsposter; omvendt mener han, at de indirekte Skatter vil give noget mindre, end jeg tror, men derom ved naturligvis hverken Finansministeren eller jeg noget afgørende før Finansaarets Slutning, dog alt i alt ender Finansministeren med, at Balancen taaler ikke at belastes med de 6 Mill. Kr. Jeg tror ikke, det langt nær er sikkert, at Finansministeren bedømmer dette rigtigt. Finansministeren ser ganske bort fra, at der erfaringsmæssigt er en ikke helt ringe Balanceforbedring, hvis man sammenligner Statsregnskab med Finanslov plus Tillægsbevillingslov, og dette maa formentlig træde endnu stærkere frem i en — i hvert Fald i visse Henseender — Opgangstid som den, hvori vi lever. Men endelig, selv om den Finanslov, hvorunder vi lever, tillagt de 6 Mill. Kr. til de fattige Kommuner, skulde give et mindre Millionunderskud, saa var dette jo ikke nogen større Ulykke, ej heller efter Finansministerens egen Mening — en Mening, som jo kom stærkt frem under Omtalen af det Forslag om en ny Regnskabsform med Hensyn til § 26, som Ministeren har stillet i Forbindelse med det Finanslovsforslag, der er til Behandling i Rigsdagen for Tiden. Man vil jo sikkert ogsaa erindre, at Aaret i Fjor gav et meget stort Millionoverskud, nemlig rundt regnet 18 Mill. Kr. Selv om dette Finansaar skulde give nogle faa Millioner Kroners Underskud, var det efter min Mening ikke nogen større Ulykke, og netop med den nye Regnskabsform for Øje synes det mig helt urimeligt at ville forlange de 6 Millioner til Kommunerne.

Saa er der jo endelig de Landboforslag, der i Forbindelse med disse Skattelovforslag har været til Behandling. Om dem kan man vistnok sige nu, at det bliver i hvert Fald ikke i det førstkommande Aar — hvordan det kan ligge efter Landstingsvalget, derom skal jeg ikke spaa —, at der bliver Anledning til at give Pengene ud til de Forslag, der er stillet i Forbindelse med Landbrugssituationen. For saa vidt kunde man jo sige, at der overhovedet ikke er Brug for Penge, følgelig er der ikke noget at snakke om, færdig! Det vilde ellers være kedeligt af den Grund, at saa fik man ikke Lejlighed til at sige mere. . . . (Afbrydelse). Det vilde til Gengæld være et Lyspunkt for andre, forstaar jeg. Men der kan jo godt findes en Anledning til at sige noget, og maaske ikke mindst med Udgangspunkt i den Tale, som det ærede Medlem Hr. Clausager holdt, og som tenderede i